

N:o 32.

Ank. till Riksd. kansli den 8 maj 1898, kl. 3 e. m.

Betänkande, angående ifrågasatt ändring af bestämmelserna rörande rätt till restitution af erlagd tullafgift vid utförsel till Norge af varor, som införts från utländsk ort.

Till bevillningsutskottet har hänvisats en inom Andra Kammaren af herr *J. H. G. Fredholm* väckt motion, n:o 238, så lydande:

»Den förordning om vissa bestämmelser rörande sjöfarten och gränstrafiken mellan Sverige och Norge, som Riksdagen på framställning af Kongl. Maj:t sistlidet år antog att gälla till den 15 maj 1898, har nu af Kongl. Maj:t i proposition n:o 95 föreslagits att med några smärre ändringar förlängas på ytterligare ett år eller till och med den 15 maj 1899.

Under den tid, som förflutit, sedan mellanrikslagen af den 30 maj 1890 upphörde att gälla den 12 juli 1897, har det visat sig, att den svenska industri, hvilken förut haft afsättning för sina alster på Norge, funnit denna sin afsättning i vissa fall afsevärdt försvarad på grund af de betungande vilkor, under hvilka den nu måste försiggå. Detta gäller i synnerhet om de i tulltaxeunderrättelserna och i tullstadgan gifna stränga bestämmelserna i fråga om vilkoren för restitution af erlagd tull för sådana af utländskt ämne inrikes tillverkade varor,

hvilka åter utföras. Så länge mellanrikslagen egde gällande kraft, saknade dessa bestämmelser hvarje nämnvärd betydelse med afseende å exporten till Norge, men annorlunda gestalta sig förhållandena nu, då dessa bestämmelser, så framt de ej kunna mildras, hota med att, om ej alldeles omöjliggöra, likväl i hög grad försvåra nämnda export.

Ur den svenska industriens synpunkt är det sålunda en fråga af stor vikt att få afgjord, om ej nu gällande bestämmelser rörande restitution skulle kunna i fråga om export till Norge förenklas, åtminstone hvad beträffar sådana varor, som sjöledes utföras i båtar af viss storlek och som gå i direkt fart mellan svensk och norsk hamn utan att anlöpa någon svensk mellanstation. Ett tillfredsställande svar på denna fråga i hela dess omfattning synes mig svåriligen kunna erhållas på annat sätt, än att den göres till föremål för pröfning af statens myndigheter i vederbörlig ordning. Tydligt är emellertid, att om, med afseende å restitution af erlagd tull för sådana varor, som åter utföras till Norge, enklare former äro möjliga att införa, så är det magtpåliggande, att ändrade bestämmelser derom snarast möjligt vidtagas, så vidt det icke skall blifva omöjligt att åstadkomma rättelse i den rubbning af handelsförhållandena med Norge, som mellanrikslagens uppsägning för Sverige medfört.

Med anledning häraf och då den förordning rörande regleringen af handels- och sjöfartsförhållandena mellan de förenade rikena, som Kongl. Maj:t nu förelagt Riksdagen till antagande, icke kommer att gälla längre än till slutet af nästa lagtima riksdag, samt då å nyo är att förvänta en kongl. proposition i detta ärende, så vågar jag vördsamt hemställa, att Riksdagen behagade i skrifvelse till Konungen anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t taga under ompröfning, om icke, för att underlätta exporten på Norge, restitution af här i riket erlagd tull för varor, som dit utföras, skulle kunna medgifvas under enklare, men lika betryggande vilkor som de nu gällande, och i så fall derom inkomma med förslag till näst instundande Riksdag.»

Bestämmelserna rörande restitution af erlagd tullavgift vid återutförsel af varor, som införts från utländsk ort, innefattas i § 9 af underrättelserna om hvad vid tulltaxans tillämpning iakttagas bör, hvilken paragraf, efter vidtagande af den utaf innevarande Riksdag beslutade ändring, kommer att erhålla följande lydelse:

»1. Vid utförsel sjöledes från stapelstad af följande, utaf utländskt råämne iurikes tillverkade varor beviljas restitutionsvis af tullmedlen:

för 1 kilogram	raffineradt socker, topp-, kandi- och kak-.....	28,2	öre
» 1 dito	chokolad, alla slag	5	»
» 1 dito	karameller och andra konfityrer	30	»
» 1 dito	bröd	6	»
» 1 dito	tobak, arbetad:		
	cigarrer och cigarretter	1 krona	— »
	spunnen, hopvriden eller pressad, äfvensom i stänger	70	»
	malen eller snus	48	»
	andra slag	55	»
» 1 dito	s. k. flamgarn, färgadt eller tryckt, af bomull	15	»
» 1 dito	» » » » af ull ...	20	»
» 1 dito	bomullsväfnad	15	»
» 1 dito	linneväfnad	20	»
» 1 dito	sydda bomulls- och linneartiklar, såsom skjortor, kragar, manchetter med flera, under vilkor att de icke hufvudsakligen bestå af lägre tullbeskattad väfnad än oblekt bomullsväfnad	50	öre,

hvarvid för öfrigt iakttages:

a) att af de här upptagna varor minst 50 kilogram af hvardera skola till export angifvas och på en gång afsändas; kommande dock denna bestämmelse icke att ega tillämpning, då den vara, för hvilken tullrestitution sökes, utföres för proviantering af fartyg i Öresund under enahanda förhållande med dem, då utländska, på frilager upplagda varor skulle vid dylik proviantering åtnjuta tullfrihet;

b) att vid angifningsinlagan alltid skall bifogas tillverkarens, under edlig förpligtelse afgifna och med två vittnen bestyrkta försäkran, att varan är svensk tillverkning och af utländskt råämne, för hvilket full införselstull blifvit erlagd, eller, beträffande flamgarn och väfnader, att de äro inom landet tillverkade af utrikes spunnet och behörigen förtulladt garn, och, i fråga om sydda bomulls- och linneartiklar, att de äro inom landet tillverkade af utrikes ifrån införda, behörigen förtullade väfnader; och kommer nu nämnda bevis att biläggas tullkammarjournalen å den tullplats, hvarifrån varan utföres; och

c) att utförseln verificeras genom intyg af vederbörande embetsmyndighet å lossningsorten, det varan derstädes blifvit lossad, hvilket intyg bör vara af svensk konsul eller vice konsul, derest sådan å berörda ort finnes anställd, behörigen legaliseradt; dock att, derest utförseln skett i fartyg af 30 tons drägtighet eller derutöfver och vid utförseln iakttagits den kontroll, som i § 42 tullstadgan för reexport-

gods finnes föreskrifven, något bevis om varans ankomst till den utländska lossningsorten ej må för restitutionens beviljande erfordras.

2. Då juteväfnad, tillverkad i utlandet, användes till emballage vid utförsel sjöledes från stapelstad till utrikes ort, må för hvarje kilogram af väfnaden restitutionsvis af tullmedlen beviljas 10 öre under iakttagande af de under punkten 1 upptagna bestämmelser; skolandet dock den försäkran om varans ursprung, som det, enligt punkten 1 b) åligger tillverkare att vidfoga angifningsinlagan, i det fall, hvarom här är fråga, afgifvas af tillverkaren af den vara, för hvars emballerande juteväfnaden blifvit använd, samt innehålla, att emballaget utgöres af utländsk juteväfnad, för hvilken full införselstull blifvit erlagd, äfvensom uppgift om emballagets vikt; vederbörande tullmyndighet å exportorten förbehållet att, om anledning dertill förekommer, genom störtning och profvägning utröna emballagets vikt. I de sålunda meddelade föreskrifterna må dock Generaltullstyrelsen lemna de lättnader, som, utan åsidosättande af nödig kontroll, kunna medgifvas.

3. Förutom den tullrestitution, hvarom här ofvan förmäles, medgifves ock åt idkare af qvarnrörelse vid utförsel sjöledes från tullplats af följande vid qvarnen framställda produkter, nemligen finsiktadt mjöl af hvete, råg eller korn samt gryn af hvete eller korn, restitution af den tull, som af honom blifvit erlagd för en motsvarande quantitet från utlandet införd omalen spanmål af samma slag, hvarvid iakttages, att 100 kilogram hvete anses lemna 75 kilogram mjöl, 100 kilogram råg eller korn $66\frac{2}{3}$ kilogram mjöl och 100 kilogram hvete eller korn $66\frac{1}{3}$ kilogram gryn, samt i öfrigt under vilkor:

a) att afsigten att af den införda spanmålen förmala mjöl eller gryn för export emot åtnjutande af restitution redan i sammanhang med spanmålens angifning till förtullning af vederbörande idkare af qvarnrörelse anmäles; skolandet införseln af den omalna och utförseln af den förmalna spanmålen ega rum vid en och samma tullplats, från hvilken, derest den icke är stapelstad, angifningsinlagorna öfver in- och utförseln jemte här nedan omförmälda intyg skola insändas till den hufvudtullkammare, under hvilken tullplatsen lyder;

b) att minst 2,000 kilogram af hvarje mjöl- eller grynslag på en gång utföras; skolandet exportangifningsinlagan vara åtföljd af tillverkarens under edlig förpligtelse afgifna och af två vittnen till riktigheten bestyrkta försäkran derom, att den till utförsel angifna varan är exportörens egen förmalningsprodukt, samt om varans art och beskaffenhet i öfrigt;

c) att den omalna spanmål, för hvilken restitution af tullmedlen

beviljas, skall vara inom de näst före utförseln förflutna sex månaderna till riket införd;

d) att vederbörande tullförvaltning å den tullplats, hvarifrån utförseln sker, skall, efter varans undersökning och nettovigtens utrönande samt säckarnes tullplombering och bevakning under transporten till och inlastningen i fartyget, härom meddela attest, hvilken såsom verifikation jemte angifningsinlaga och öfriga intyg bifogas hufvudtullkammarens utgående tulljournal;

e) att utförseln i öfrigt verificeras på sätt i denna § finnes stadgad beträffande öfriga varor, för hvilka tullrestitution är medgifven;

f) att det åligger vederbörande tullkammare att för hvar och en, som, på sätt här ofvan sägs, till införsel angifvit spanmål för förmalning till export, föra ett afräkningsdiarium för in- och utförseln, till hvilket formulär af Generaltullstyrelsen fastställles; samt

g) att för utbekommande af här ifrågavarande restitution vederbörande ega att hvarje månad uti till Generaltullstyrelsen stäld, genom vederbörande tullkammare dit insänd ansökning derom göra hemställan; börande dylik ansökning vara åtföljd af dels vederbörligt bevis, att sökanden själf idkar qvarnrörelse, dels utdrag af tullkammarens afräkningsdiarium och dels qvitterade tullräkningar å de tullafgifter, som belöpa för i afräkningsdiariet upptagna omalna spanmålsquantiteter.

4. Den här ofvan medgifna tullrestitution eger rum jemväl vid utförsel med jernväg till Norge, under följande för landväga utförseln gällande särskilda vilkor:

a) att varupartiet skall hafva varit hos vederbörande tullkammare å afsändningsorten till utförsel angifvet och der blifvit journaliseradt samt försedt med behörig, till ort, hvarest tullkammare finnes och förtullning får ega rum, stäld förpassning, hvilken skall godset under transporten åtfölja;

b) att vid angifningsinlagan alltid skall fogas sådan försäkran af tillverkaren, som här ofvan i punkten 1 b) eller, beträffande till emballage använd utländsk juteväfnad, i punkten 2 och, beträffande mjöl och gryn, i punkten 3 b) är föreskrifven; samt

c) att genom attest från tullkammaren i norska destinationsorten skall styrkas, beträffande till emballage använd utländsk juteväfnad, att varan dit ankommit med orubbad försegling eller plombering samt, beträffande öfriga varor, derjemte att desamma till beskaffenhet och myckenhet funnits med förpassningen öfverensstämmande.

5. Vill någon införa tull underkastade varor i ändamål att desamma åter utföra, antingen bearbetade i förening med inhemskt eller

icke tullpliktigt utländskt råämne till produkt, som i mom. 1 omfattas, eller ock bearbetade, med eller utan tillsats af sådant råämne, till annan produkt, än förut i denna § sagdt är, må, så vidt Generaltullstyrelsen finner tillförlitlig kontroll kunna åstadkommas, vid införseln erlagd tullafgift kunna återfås under iakttagande af följande vilkor:

a) att den, som vill af sådan förmån komma i åtnjutande, skall derom hos Generaltullstyrelsen göra skriftlig anmälan med uppgift om den varas beskaffenhet, som för vidare bearbetning skall till riket införas, samt om bearbetningens art äfvensom om den tullkammare, vid hvilken införseln skall ske; hvarefter Generaltullstyrelsen bestämmer så väl den grund, efter hvilken restitution må åtnjutas, dervid hänsyn jemväl må tagas till vid exportvaras framställning oundviklig råämnesförlust, som ock den minsta qvantitet, hvilken får till utförsel angifvas;

b) att i hvarje förtullningsinlaga afsigten med införseln angifves;

c) att utförseln sker vid samma tullkammare, der införseln egt rum, så vida icke Generaltullstyrelsen i särskildt fall annorlunda medgifvit;

d) att vid utförseln angifningsinlagan skall vara åtföljd af tillverkarens under edlig förpligtelse afgifna och af två trovärdige män till riktigheten bestyrkta försäkran, att exportvaran blifvit inom landet tillverkad och att till dess framställning användts en viss uppgifven mängd af för sådant ändamål från utlandet af tillverkaren införda, anmälda och förtullade varor;

e) att de, i enlighet med hvad ofvan föreskrifvits, vid utförseln lemnade uppgifter, så vidt möjligt är, af tullförvaltningen kontrolleras, för hvilket ändamål tullförvaltningen eger, om så anses nödigt, låta tekniskt undersöka varan;

f) att utförseln verificeras på sätt förut i denna § sagdt är;

g) att återutförseln eger rum och restitutionen sökes inom ett år från varans införsel; skolande restitutionsansökningen innehålla uppgift om tiden, då råvaran blifvit införd, och lägenheten, med hvilken införseln skett; samt

h) att varuegaren ställer sig till efterrättelse de ytterligare föreskrifter, hvilka Generaltullstyrelsen må ega meddela till förekommande af missbruk utaf en sålunda medgifven förmån, samt godtgör alla de i och för restitutionsförmånens åtnjutande uppkommande kostnader.

Derest utländskt råbränvin endast för förädling till export under tullverkets kontroll införas och förädlas i därför särskildt inrättad fabrik, må restitution af belöpande tullafgift beviljas ej mindre för den myckenhet förädladt bränvin, som, på sätt här ofvan sägs, behörigen styrkes

hafva från fabriken blifvit utförd, än äfven för den quantitet bränvin, hvilken efter verkstald inventering tillförlitligen utrönes hafva genom förädling gått förlorad, dock icke för denna förlust i något fall med mera än en procent af den utförda myckenheten normalliter.

6. Befinnes någon hafva för erhållande af tullrestitution enligt bestämmelserna i denna § lemnat uppgift, som med verkliga förhållandet icke öfverensstämmer, kan Generaltullstyrelsen förvägra honom rätt att vidare erhålla sådan restitution.»

Den i mom. 1 c) af berörda paragraf omförmälda § 42 i tullstadgan är af följande lydelse:

»*Mom. 1.* Innehar skeppare oförtulladt gods, som är angifvet till återutförsel, eller har han, för export, inlastat nederlags- eller transitupplagsgods, skola luckor eller tillgångar till de rum i fartyget, der godset är inlagdt, med tullsigill förseglas, eller, om detta ej kan ske, plombering eller försegling å hvarje särskild kolly anbringas; hvarjemte, i hvilketdera fallet som helst, uppgift om sigillernas och plomberingsstämplarnas antal skall å tullpasset antecknas; och förordne tullförvaltningen tullbetjent att åtfölja fartyg till öppen sjö. Finnes tullstation vid utloppsort, som fartyget passerar, bör stationsföreståndaren afgifva intyg, huruvida vid visitation å fartyget tullförseglingen eller plomberingen funnits orubbad. Är ej sådan tullstation, afgifve den fartyget åtföljande tullbetjent intyg om godsets rigtiga utförsel. Derest fartyget sedermera under resan anlöper en eller flere svenska tullplatser, åligge det jemväl tullförvaltningen å den ort, som sist anlöpes, att i meddeladt intyg upplysa, huruvida plomberingen eller förseglingen vid fartygets ankomst dit varit i orubbadt skick. Dessa intyg skola tullförvaltningen i lastningsorten tillställas och vid dess tulljournal såsom verifikation biläggas.

Mom. 2. Derest exportgodset är af ringare värde eller med lägre tull belagdt och på ändamålsenligt sätt kan under tullförsegling ställas, må fartygets bevakning till öppen sjö genom särskildt förordnad tullbetjent, efter lokaltullförvaltningens bepröfvande, kunna underlätas; i hvilket fall det må bero vid nämnda förseglingskontroll, jemte intyg af annan tullstation, om sådan af fartyget passerar.»

I sammanhang med ifrågavarande motion har utskottet ansett sig böra omförmäla en inom utskottet väckt fråga, huruvida icke — då såsom vilkor för åtnjutande af restitution af tullafgift vid utförsel af varor stadgas i § 9 mom. 1 och 2 tulltaxeunderrättelserna, att utförseln skall ske sjöledes från stapelstad, samt i mom. 5 punkten c), att utförseln skall ske vid samma tullkammare, der införseln egt rum, så-

vida icke generaltullstyrelsen för särskildt fall annorlunda medgifvit, samt berörda bestämmelser, enligt hvad inom utskottet blifvit upplyst, ansetts utgöra hinder för åtnjutande af restitution, då någon vara på grund deraf att exportorten saknar direkt förbindelse sjöledes med den utländska ort, dit densamma utföres, sändes med jernväg i genomgående frakt öfver annan svensk hamn — berörda bestämmelser skulle kunna ändras derhän, att ofvan anmärkta olägenhet bortföle.

I anledning af den sålunda väckta frågan och då det syntes utskottet kunna ifrågasättas, huruvida för restitutions åtnjutande i ofvan omförmälda fall ändring i berörda § i tulltaxeunderrättelserna vore tillfyllestgörande, eller om för sådant ändamål erfordrades ändring jemväl i annat författningsrum, har utskottet utverkat Kongl. Maj:ts befallning till generaltullstyrelsen att till utskottet inkomma med utlåtande i frågan.

Generaltullstyrelsen, som derefter afgifvit sådant utlåtande, har deruti yttrat:

»Den omständighet, att den ort inom riket, hvarest en viss, af utländska råämnen framställd, till utförsel afsedd vara producerats, saknar direkt förbindelse med den utländska destinationsorten eller med utlandet öfver hufvud taget, innefattar ingalunda något hinder för producenten att komma i åtnjutande af tullrestitution för varan enligt ofvan anförda författningsrum (§ 9 tulltaxeunderrättelserna mom. 1, 2 och 5). I de fall, som i mom. 1 och 2 afses, erfordras endast, att varan hos tullförvaltningen i den stapelstad, derifrån den slutliga utförseln sker, behörigen angifves till utförsel, samt att dervid och i afseende å utförseln de i samma moment lemnade föreskrifter iakttagas. Någon kontroll från tullverkets sida å varans försändning till berörda utförselort ifrågakommer icke, hvilket deremot är händelsen i fall, hvarom i mom. 5 stadgas, då der afsedd exportvara med generaltullstyrelsens begifvande utföres från annan stapelstad än den, der råvaran införts. Sådant medgifvande har styrelsen aldrig vägrat, vare sig att transporten från den stad, der råvaran införts, varit afsedd att ega rum med jernväg eller med inrikes sjölägenhet; men styrelsen har vid medgifvandet måst fästa vilkor af vissa, ehuru för afsändaren ingalunda betungande, kontrollföreskrifter i syfte att konstatera, att den ur riket utförda varan vore identisk med den, som afginge från den ort, der råvaran införts. Det har sålunda, hvad afsändarens åliggande beträffar, icke varit möjligt att åtnöjas med exportvarans angifning endast vid tullkammaren i sistnämnda ort — en angifning, som under alla omständigheter betingats af den i punkterna d), e), g) och h) af mom. 5 afsedda kontroll från

tullverkets sida öfver motsvarigheten mellan de införda råvarorna och exportvaran, för hvilken kontroll jemväl särskildt afräkningsdiarium föres — utan styrelsen har i förevarande fall, lika väl som vid restitution enligt mom. 1 och 2, måst fordra, att varan angåfves till utförsel jemväl hos tullförvaltningen i den stad, derifrån utförseln skulle ske, hvilket ju för öfrigt icke heller varit annat än hvad som finge innebäras i det medgifvande, som styrelsen i förevarande afseende författningesenligt egde att lemna.

Försändelse i genomgående frakt har sålunda i intet af de ofvan afsedda fallen kunnat ega rum, utan afsändaren har måst, der han icke sjelf medföljde godset anlita kommissionär för angifning i utförselorten. Det är alltså i sistberörda förhållande, som ändring nu ifrågasättes; och styrelsen öfvergår härmed till att undersöka möjligheten och lämpligheten af en sådan ändring.

Närmast framställer sig dervid frågan, huruvida icke i angifna syftet en liknande anordning skulle kunna vidtagas som den, hvilken eger rum med afseende å varor, hvilka under anspråk på tullrestitution utföras landvägen till Norge. Af det förfaringssätt, som dervid tillämpas, och enligt hvilket det svenska tullverket erhåller visshet om varans utförsel ur riket genom vederbörande norska tullmyndighets qvitto å den varan åtföljande svenska tullförpassningen (se kongl. kungörelsen den 28 maj 1897 angående varuförseln landvägen mellan Sverige och Norge), lär man dock icke kunna i förefarande fall begagna sig, då öfverenskommelser om en dylik samverkan mellan svenska tullverket och andra utländska tullmyndigheter saknas och sannolikt icke heller skulle kunna åvägabringas, äfven om det ifrågavarande önskningsmålet vore af den betydelse, att åtgärder i dylikt syfte kunde anses påkallade.

Vid sådant förhållande och då det väl icke lär kunna ifrågasättas, att endast intyg om utförseln, utfärdadt af jernvägsförvaltningen — äfven om det vore å statens och icke å enskild bana, som transporten till utförselorten skedde — skulle innefatta tillfyllestgörande bevisning om det faktum, att varan verkligen ur riket utförts, kan styrelsen icke tänka sig något annat sätt för sakens ordnande såsom ens möjligt än att åtminstone den hufvudsakliga bevisningen om nyssberörda, för rätten till restitution grundläggande faktum skulle bestå i s. k. räckattest eller intyg af den utländska tullmyndigheten i destinationsorten om varans upplösning derstädes.

Dyliga räckattester ifrågakomma visserligen redan nu i vissa fall såsom vilkor för restitution (se ifrågavarande § mom. 1 punkt c) men

dock endast såsom komplementär bevisning, och tillerkännande åt dessa attester af en vidsträcktare betydelse skulle utan tvifvel, på samma gång det saknade motsvarighet i hittills gällande lagstiftning, få anses innefatta ett afsteg från sunda lagstiftningsprinciper. Ty svårligen lär det väl kunna bestridas, att första vilkoret för att restitution af medel, som till statskassan inbetalts, må medgifvas, bör vara, att det förhållande, som grundlägger rätten till restitution, konstateras af vederbörande embetsmyndighet inom landet, hos hvilken man eger förut-sätta både viljan och förmågan att i det ifrågavarande hänseendet på ett betryggande sätt tillvarataga statsverkets intresse, och som är underkastad ansvar för sitt görande och låtande dervid.

Ehuruväl styrelsen sålunda icke kan annat än på det lifligaste afstyrka hvarje förslag att stadga rätt till tullrestitution vid utförsel i genomgående frakt från produktionsorten öfver annan utförselort, har dock styrelsen ansett sig skyldig utreda jemväl huru, rent formelt sedt, en sådan ändring skulle kunna i lagstiftningen genomföras.

För ändamålet komme icke någon annan ändring i § 9 tulltaxe-underrättelserna att erfordras än att efter mom. 2 finge införas ett nytt moment af innehåll, att den i de föregående momenten medgifna restitu-tion finge åtnjutas jemväl i det fall, att utförseln egde rum från stad, der tullkammare funnes inrättad, i genomgående frakt öfver annan in-hemsk ort, utan kontroll från tullverkets sida öfver utförseln från sist-nämnda ort. Beträffande de närmare vilkoren för restitutionen i ty fall kan styrelsen naturligtvis icke utan kännedom om den bevisning angående utförseln, som skulle krävas, yttra sig. Någon ändring i mom. 5 borde icke erfordras, då styrelsen, som, enligt hvad ofvan anmärkts, aldrig vägrat att medgifva undantag från stadgandet att utförseln skall ske der råvaran införts, i händelse nyssberörda nya stadgande tillkomme, naturligtvis också komme att låta detsamma, på grund af punkten f) i mom. 5, vinna tillämpning vid restitution enligt ifrågavarande moment.

Hvad slutligen vidkommer frågan, huruvida en sådan förändrad anordning, som nu ifrågasatts, skulle påkalla ändring jemväl i annat författningsrum, får styrelsen anföra, att något sådant omedelbart sam-band mellan tulltaxans stadganden angående tullrestitution och lagstift-ningen i ofrigt icke förefinnes, att berörda förändring förutsätter ändring i annat författningsrum, men att konsekvensen tilläfvventyrs torde påkalla motsvarande ändringar icke allenast i tullstadgans bestämmelser rörande återutförsel af nederlags- och transitupplagsgoods samt annat oförtulladt reexportgoods utan äfven i kongl. kungörelsen den 8 december 1882 angående restitution af bränvinstillverkningskatt vid utförsel af bränvin

till utrikes ort och till Norge. Beträffande dylika försändelser har nemligen hittills städse iakttagits enahanda kontroll från tullverkets sida som i afseende å gods, för hvilket tullrestitution vid utförseln ifrågasatts; och styrelsen föreställer sig, att betänkligheterna mot en förändring af lagstiftningen i den nu ifrågasatta rigtningen böra ännu kraftigare göra sig gällande, derest man tänker sig ändringen utsträckt äfven till nyss angifna slag af försändelser.»

Det är tydligt, att i följd af Norges närbelägenhet till Sverige, och då varuutbytet mellan dessa länder underlättades genom mellanrikslagens stadganden, affärsförbindelser i icke ringa omfattning uppkommit mellan nämnda länder. Då efter berörda lags upphörande den 12 juli 1897 vid varuförsel från Sverige till Norge likaväl som till vissa andra länder måste erläggas tull, har naturligtvis frågan om restitution af erlagd tullafgift för varor, som utföras till Norge, vunnit större betydelse. Det är därför af vigt att tillse, att de vilkor, som uppställas för åtnjutande af sådan restitution icke göras alltför svåra, om icke de affärsförbindelser med Norge, som redan förefinnas, skola upphöra. Dessa vilkor, sådana de äro stadgade i § 9 tulltaxeunderrättelserna, kunna ofta vara betungande, särskildt vid utförsel af mindre varupartier, och utskottet har därför i likhet med motionären ansett det kunna ifrågasättas, huruvida icke till befrämjande af afsättningen till Norge någon lätnad kunde beredas i vilkoren för åtnjutande af restitution. Utskottet, som fått ifrågavarande motion till sig hänvisad först den 27 nästlidne april, har väl icke varit i tillfälle att utreda, hvilka tillverkningar inom landet skulle komma att befrämjas genom en sådan lätnad, och icke heller har det varit möjligt för utskottet att i detalj angifva hvilka af de vilkor, som i detta hänseende för närvarande äro stadgade, skulle kunna eftergifvas eller förändras, men då det synes antagligt, att varuafsättningen till Norge skulle kunna underlättas genom ändrade former för erhållande af restitution, har utskottet i allt fall ansett sig böra förorda en utredning härutinnan af vederbörande statsmyndighet, en utredning, som enligt utskottets förmenande bäst bör kunna verkställas af kommerskollegium och generaltullstyrelsen.

Utskottet hemställer fördenskull,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t taga under ompröfning, om icke, för att underlätta exporten på

Norge, restitution af här i riket erlagd tull för varor, som dit utföras, skulle kunna medgifvas under enklare, men lika betryggande vilkor, som de nu gällande, och i sådant fall derom inkomma med förslag till näst instundande Riksdag.

Stockholm den 6 maj 1898.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.

Reservationer

af herrar friherre *Klingspor*, af *Burén* och *G. Jansson*.

Derjemte har herr *M. S. Nisser* begärt få antecknadt, att han icke deltagit uti utskottets beslut i förevarande fråga.